

19/62

NAŠALUČ

JANUAR

Pobratimija

»Naši luči« je bilo dano doživeti novo desetletje. Ko ga začnemo, ga začnimo, dragi rojaki in rojakinje, z besedami pesmi, ki jo pojejo tisti, ki sklepajo bratovščino:

Naj čuje zemlja in nebo,
kar dan's pobratimi pojò;
naj se od ust do ust razlega,
kar vsak med nami dan's prisega:
da srce zvesto kakor zdaj
ostalo bode vekomaj!

»Naša luč« hoče ostati zvesta Vam, ostane ji zvesti tudi Vi! Le s skupnimi močmi je obstala desetletje in le s skupnimi močmi bo mogla ostati tudi v novi dobi. Pozdravljena torej »Naša luč« v novem desetletju! Pozdravljeni tudi Vi, bratje in sestre, razkropljeni, osamljeni, pozabljeni! Pozdravljeni vsi!

Januarska prerokovanja

Pratiko imate gotovo v hiši. Zato se ne spleča ponavljati njena prerokovanja. Stari reki in izreki so pa vedno zanimivi. O januarju tole pravijo:

● Če na sv. Vincenca dan (22.) sonce sije, vino v čaše vljuje.

● Če sv. Anton (17.) z dežjem prihaja, se dolgo potem zemlja napaja.

● Če sv. Pavel (25.) po kopnem primaha, sv. Jurij po snegu prihaja.

● Prosinec mrzel, da poka, bo sadje v jeseni in moka.

Z vseh vetrov

Avstralija. — Lani so umrli na tej celini rojaki: Anica Špur, roj. Repanšek; Stefan Silec od Sv. Trojice v Slov. Goricah; Stanko Sedmak iz Hirske Bistrice; Janez Sluga iz Kriškega; Janez Šajn; Ljubica Parma; Jože Potočnik; Henrik Panter; Franc Pahor iz Opatjega sela; Anica Mohovič; Karel Lavrenčič iz Logja pri Kobaridu; Suzana Kocjan; Jože Kračina iz Logja pri Kobaridu; Franc Kocentar iz Prekmurja; Ivan Klun iz St. Petra na Krasu; Milka Jovanovič, roj. Poklar iz Podgraja; Dioniz Ibič; Jože Filipič s Tolmača.

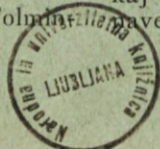
2 194684
skega; Marija Baloh od Celja; Štefanija Aquilina. — Naj počivajo v miru!

Združene države. — Bog je poklical k sebi v visoki starosti č. g. **Antona Merkuna**, velikega borca za slovenstvo in za vero svojega ljudstva. Po zgledu Janeza Ev. Kreka, začetnika slovenskega socialnega gibanja in našega narodnega voditelja, se je poleg dušnega pastirstva posvečal združništvu. Bil je prvi slovenski duhovnik, ki je šel misijonarit med rojake izseljence v Argentini. Neumorno se je zavzemal za slovenskega človeka na tujem s pisanjem člankov, z nasveti in s podpiranjem. Poudarjal je, da imamo Slovenci posebno nalogo, da po zgledu sv. Cirila in Metoda delamo za zedinjenje katoličanov in pravoslavnikov.

Argentina. — Slovenci v Argentini ne morejo pozabiti doživetja ob obisku č. g. Zaletela s Koroškega. Ta je namreč prišel letos mednje in jim v 33 predavanjih s skioptičnimi slikami v raznih krajih kazal lepote naše domovine. Trumoma so se zbirali rojaki k njegovim predavanjem, da so tako mogli pokazati svojim otrokom, kakšna je naša lepa Slovenija; saj tam doli ni nobenega takega drevesa, kot je pri nas, ne trave, ne česa drugega. Še Božič je poletil! — V Slovenski vasi v Lanusu so igrali igro »Pri belem konjičku«. — Slovenska kulturna akcija je spet izdala dve mladinski knjigi. — »Naš dom« v San Justo je slavil petletnico. — Slovenska mladina Velikega Buenos Airesa je imela 9. mladinski dan.

◇
Družba sv. Mohorja poklanja naročnikom »Naše luči« lep stenski koledar in jim toplo priporoča tudi letošnjo svojo KOLEDARSKO KNJIGO. Ta knjiga je še na razpolago, druge knjige pa so že precej razprodane. Pišite po to koledarsko knjigo »Koledar za l. 1962«! Je zanimiva in polna pestrega branja in slik. Vse leto Vam bo zvesta prijateljica.

◇
Lisjak Jože, stanujoč v Cité Chapelle, 71 Rue de Bordeaux, Freyming, išče: Lisjak Andreja, rojen 5. 10. 1898, sin Andreja in Katarine, roj. Manfreda, ki je delal kot rudar v Sainte Fontaine leta 1930. Ako bi kdo kaj vedel o njem, naj to sporoči na zgoraj vedeni naslov.

PD 548/1974

ZAČELI SMO NOVO LETO

Nekaj posebnega je občutek na Silvestrovo, ko odbije ura dvanajsti udarec opolnoči. Tisti trenutek se začne novo leto. Obrne se list v knjigi našega življenja. Za leto dni postanemo starejši.

Rojaki, razkropljeni po zapadni Evropi! Začeli smo novo leto. Minilo je Silvestrovo, naredil se je dan, dan novega leta, ki nam je dano.

Za nas osebno pomeni to novo leto leto novih naporov, da bi se preživeli in si ustvarili košček človeka vrednega življenja. Koliko dobrih namenov imamo, koliko načrtov in koliko želja! Z zaupanjem, podjetnostjo in pridnostjo se bo dalo marsikaj uresničiti, če nam bo dano zdravje in če bo mir.

Za nas osebno pomeni novo leto tudi leto oblikovanja samega sebe v tistega človeka, ki se zaveda, da je Bog nad njim in da mu je Bog dal tu na zemlji veliko poslanstvo. Naši očetje se bodo trudili, da bi bili boljši poglavarji in skrbniki svoje družine, da bi bili boljši soprogi svojih žena, boljši vzgojitelji in vodniki svojih otrok. Žene se bodo trudile, da bi bile boljše čuvarice družinskega ognjišča z večjo ljubeznijo do moža in do svojih otrok. Naj je že bilo preteklo leto kakršno koli, novo leto mora biti lepše, boljše v tem pogledu. Fantje se bodo v večji zrelosti pripravljali na svoje bodoče naloge, bodo pametneje uporabljali težko prisluženi denar in bodo plemenitejši in bolj viteški do ljudi okoli sebe. Dekleta se bodo manj vdajala brezplodnim domišljijam in se bodo bolj trudile, da bi v vrtu svojega srca zasadile rož kreposti, najlepši okras slehernega dekleta.

Kot kristjani, ki smo bili krščeni in s tem postali člani skupnosti božjih otrok, bomo to leto z zanimanjem in s sodelovanjem spremljali

priprave na vesoljni cerkveni zbor. V Cerkvi je to dogodek prve vrste, saj se vrši tako posvetovanje — po moderno bi rekli: na najvišji ravni — le vsako stoletje ali pa še to ne. Sredi današnjega modernega življenja ima vesoljni cerkveni zbor, za katerega se zanimajo tudi nekatoличani, velikanski pomen. S samim kopičenjem materialnih sredstev in s samim proizvajanjem strahotnih uničujočih bomb ljudje vendar ne morejo osrečiti sami sebe. Zbrati se morajo duhovne sile, vse, kar je najboljšega v človeku in na svetu in morajo tavajočemu človeštvu pokazati novo pot.

Kot tisti, ki nas je rodila slovenska mati, ki nam je tekla zibelka v prelepih slovenskih krajih in ki nas razveseli nepozabno lepa slovenska pesem, bomo skušali to leto izvršiti tudi svojo dolžnost kot Slovenci. Vsak izmed nas je sredi tujcev zastopnik svojega naroda. Ko vidimo, kako drugi kulturno niže stoječi narodi dobivajo neodvisnost, kako drugi številčno manjši narodi po Afriki dobivajo mednarodno priznanje, čeprav je njihova domovina siromašnejša in manj lepa, tedaj je jasno, da imamo mi Slovenci vso pravico do priznanja in do polnega razvoja kot samosvoj narod. Kjerkoli smo, pokažimo se, da smo Slovenci. Svet mora spoznati, da smo. Preko nas bo zvedel, kakšni smo in po nas spoznal, ali ima naš narod res voljo do človeka vrednega življenja in če ima res voljo živeti v zboru narodov kot enakovreden drugim in ne kot hlapec.

Tako nas novo leto kliče, da izvršimo v njem svoje naloge! Pogumno na delo! Z božjo pomočjo moremo svoje naloge izvršiti. Skupno in v povezanosti z drugimi moremo v svojih skromnih razmerah eni na ta drugi na drug način izvršiti tudi velike reči!

1962

NL

1

svoji palači jim je odkril, kje naj iščejo novega kralja: v Betlehemu. Tako so odšli naprej. Spet jim je zasijala na poti ista zvezda, ki so jo bili zapazili na Jutrovem. Svetila je pred njimi, dokler se ni ustavila na kraju, kjer so našli Dete.

Modri so pripovedovali, kako so se s Herodom v Jeruzalemu domenili: Takoj, ko bodo našli novorojenega kralja, naj se vrnejo in mu poročajo. Tudi sam bo nato prišel in se otroku poklonil. Dobri možje so se veselili v svoji poštenosti, da so mogli Mariji in Jožefu napovedati tako visok obisk.

Kako je morala Marija prisluhnuti, ko so ti možje pripovedovali in se klanjali polni spoštovanja pred otrokom kot od Boga poslanim kraljem. Služabniki so razložili prašne vreče in iz njih izložili dragocene reči. Modri so izročili za Dete bogatih darov zlata, kadila in mire.

Prizor je bil nad vse presenetljiv: mlada tesarjeva žena, z otrokom v naročju pred častljivimi šejki vzhoda... Poklonili so se pred Detetom in položili svoje darove k Njegovim nogam.

Mariji ni bilo težko pogovarjati se z revnimi pastirji, preziranimi od lastnega rodu, saj je bila sama žena istega rodu. Ko pa so prišli Modri z Vzhoda, možje iz izobraženih krogov tujega naroda, da bi se poklonili njenemu otroku, je bila Marija človeško govorena, v težjem položaju. Kako naj se preprosta žena v tem primeru zadrži!? Le eno ji je dajalo mir in gotovost: vera v Jezusa. Ta pa ji je pomagala v tolikšni meri, da je bilo s tem tudi Modrim pomagano. Marijina vera je krepila in dvigala njihovo vero. Nešteto slik nam predstavlja Marijo z otrokom: Marija sedi na prestolu, Dete sedi na njeni roki kot na tronu in v roki drži svetovno oblo. Ko so se Modri poklonili Detetu, niso s tem pozdravili le Jezusa kot kralja narodov, pozdrav je veljal obenem Materi, ki je držala obenem Dete na rokah. V tej uri je bila Marija kraljevska Mati kraljevskega Sina.

Marija je bila edina, ki je ta izredni dogodek mogla umeti. »Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi in njegovemu kraljestvu ne bo konca,« ji je angel oznanil v Nazaretu. Nenadoma je v vse ponižanje, ki je

Zimska idila

bil v njem rojen Odrešenik, posvetil dogodek, ki bi bil moral imeti za ozadje kraljevsko dvorano.

Obisk poganov iz daljnih dežel je kmalu minil. Vtis na Marijo pa je ostal. Rastel je, čim bolj je rastla njena vera. Dva dogodka sta si po božji volji, ki je delovala mimo zakonov narave, sledila: Pastirji iz Izraela in Modri iz poganskega sveta so prišli Dete počastit in molit. Preroška beseda Simeona, ki je imenoval Dete Luč v razsvetljenje poganov in v slavo Izraela, je dobila s tem dvojno potrditev. Marijin pogled je šel dalje: Simeonovo prerokbo je v sebi doživela v obeh smereh. V svojem otroku ni videla več le Odrešenika Judov, marveč Odrešenika vseh poganov na zemlji. Kadarkoli je mislila na Simeona in na njegove besede o Jezusu in o sebi, se je spomnila tudi na

poganske modrece, ki so obiskali njenega otroka. Legenda bi hotela vedeti, da so bili trije Modri na nek način prisotni tudi pri Jezusovi smrti na križu. Bili so dejansko — v Marijini duši. Njen duh je doumel ves svet obsegajoči pomen Kristusove smrti na križu tako globoko tudi zato, ker so nekoč, ob rojstvu Odrešenika prišli poganski zvezdogledi in počastili otroka z zlatom, kadilom in miro.

Iz: William, Marijino življenje

Kaj je res?

Boga ni! Nad nami ni nič, prazno nebo! Kar je, je materija. Tako govori znanost!

Ne, dragi moj, tako govori brezmiseln človek! Vidimo in otipavamo le materijo, to drži. Toda da je zato le materija na svetu, in nič drugega, to je pa navadna, nedokazana trditev. Kar zadeva znanstvenike, so taki, ki v Boga verujejo, kakor tudi taki, ki vanj ne verujejo. Z znanostjo to nima opravka; druge reči so, ki odločajo.

Prav, pa mi dokaži svojega Boga!

Zakaj pa ne! A zdi se mi, da si sedaj ti na vrsti, saj si ti postavil trditev, da Boga ni!

Pa naj bo. Tukaj je moj dokaz: Boga še nihče ni videl!

Kot da bi bivalo in živel le to, kar vidimo! Iz kakšnih razlogov naj bi ničesar drugega ne bilo? Tako dokazovanje odkriva zelo skromno mero modrosti. Spominja na mravljo, ki je rekla, da gorâ ni — ker jih še ni videla. Kako naj jih revica vidi, ko pa leze po tleh in vidi le pol metra pred sabo!

Kje pa je potemtakem Bog?

Kakšno vprašanje? — Kje pa je resnica? V Parizu, Tokiu ali Londonu? Vsepovsod! Tako je tudi z Bogom: ne potrebuje prostora, je nad zvezdami in tu pri nas — prav tako kot resnica. V njem živimo, se gibljemo in smo.

Boga ne potrebujemo več. Sedaj smo tako daleč, da smo odkrili zadnjo skrivnost narave, ključ do virov energije. Močnejši smo kot kdajkoli prej. Sedaj smo mi gospodarji sveta.

Lepo počasi, prijatelj! Atom je brez dvoma veliko odkritje. Vendar pa vprašanje

še ni dokončno rešeno: odkod pa atom? Kateri duh si je zamislil tako veličastno izgradnjo materije? Poleg vsega niti še ne vemo, zagotovo, če bivajo še manjši delci materije, kot so atomi. Znanstveniki odkrivajo še naprej, vedno globlje raziskujejo, vedno zagotnejši postaja svet. Še nismo prispeli do konca. Zato ni razloga za tvoje navdušenje. Atomski fiziki so previdnejši, skromnejši — in večinaoma verni! Samo ozki in mali duhovi so od samega čudenja izgubili pamet — in vero, čeprav je atom znamenje božjega bivanja.

Prav. Recimo, da Bog Oče v nebesih biva. Toda kako more dopustiti, da se na svetu dogajajo take krivice?

Kaj pa naj stori? On nam je prepustil zemljo, z vsemi, ki so v njej in na njej, da jo uporabljamo in se z njo koristimo. Jasno nam je povedal, kako naj živimo, če hočemo biti srečni. Če tega ne delamo, je naša krivda, vse krivice gredo na naš račun. Bog nas gleda in čaka. A ne za vedno. Nekoč bo od vsakega od nas zahteval račun. — Tu na zemlji pa nas prepušča krivicam, ki jih mi delamo in ki se vedno maščujejo nad nami samimi. Saj ni treba, da bi nas za vsako krivico udaril z ognjem in mečem, ljudje sami si to »oskrbimo«... Pusti Boga pri miru, ne pripisuj mu krivic, ki jih mi delamo!

Bil sem v vojski. Kar sem tam videl, mi zadostuje. Od tedaj ne verujem več v dobrega in ljubega Boga!

Tudi jaz ne verujem več — v takozvanega pametnega človeka, v napredek, znanost in podobne fraze, pač pa vedno bolj v Boga!

No, da, Boga bi že priznal, a ne tako majhnega, človeškega kot ga ti prikazuješ. Verujem v neko višje bitje, polno skrivnosti, neizgorljivo in brezdanje.

Višje bitje, tako visoko in odmaknjeno, da z njim nimamo nobenega opravka več, da po njem sploh več ne povprašujemo? Torej odpravljen in zavržen? — Dragi moj, to je prikrito brezboštvo! — Odločilno vprašanje se glasi: se je to višje bitje, Bog, nam ljudem razodelo ali ne? Če ne, potem še vedno tavamo v temi. A čemu nas je pa potem to višje bitje ustvarilo? — Če pa se je Bog razodel, potem nam je pa tudi povedal, kaj z nami hoče in namerava. In iz tega sledi marsikaj za nas: kristjani vemo in verujemo,

da osebni Bog je in biva, da je za nas ljudi v osebi Jezusa Kristusa prišel na zemljo, da se za nas briga in za nas skrbi, čeprav smo le neskončno majhni pred njim. Z ljubeznijo obdaja slehernega izmed nas, ga vodi in naklanja milosti. Človek skoraj ne bi mogel verjeti v to dobroto Boga, če ne bi on sam tega povedal in zatrdil.

A vendar bivanja božjega ne moremo dokazati, samo verujemo lahko vanj.

Hočeš reči: slepo verjamemo? Dobro, potem pa velja tudi obratno: da ni Boga, dokazati ni mogoče, pač pa — slepo verjeti! S takimi poceni »dokazi« nič ne opraviš! — Božje bivanje lahko dokažemo, pa še kako! Celo vrsto dokazov imamo. Premisli:

a) Stvarstvo je nekaj relativnega, končne- ga, ni nujno, da biva. Torej ni nastalo samo od sebe. Odkod potemtakem? Od koga?

b) Stvarstvo je urejeno, čudoviti zakoni vladajo v njem. Kjer pa je red, tam je tudi duh, ki ureja in vodi. Kdo je ta duh?

c) V stvarstvu vlada smotrnost, vse v njem gre za svojim ciljem. Zopet nastane vprašanje: odkod vse to? Kdo vodi vesoljstvo?

d) Narodopisje dokazuje, da so vsa ljudstva in narodi zemlje poznali in poznajo — včasih precej po svoje — Boga. Kako so prišli do tega? Se more vse človeštvo od početka naprej v tem motiti? Torej bo misel o Bogu le resnična?

e) Vsak človek nosi v sebi glas, ki mu ukazuje delati dobro in se izogibati zlega. Ta glas imenujemo vest. Sami si je nismo dali v srce. Odkod torej?

To niso zadovoljivi dokazi! Vodijo v bližino Boga, njegovega bivanja pa ne dokažejo. Pravi dokaz bi moral biti tak, da bi Boga lahko kar prijel, otipal.

To je zmeta! Če bi lahko samo to razumeli in dokazali, kar otipamo, potem bi bili zelo omejeni. Kam pa pridemo? Amerike tudi še nisi otipal, papeža v Rimu verjetno tudi še ne, pa vendar si prepričan, da bivata, da sta na svetu!

Vzemimo za primer — kar ni res — da dokazi, ki sem jih navedel, privedejo le do božje bližine, ne do Boga samega. A že to je več in boljše, kot to, kar moreš storiti ti da »dokažeš« pravilnost svoje nevere...

Zapomni si: nevera zahteva od svojih »vernikov« več kot pa vera!

Evangelij je resnica . . .

*Bog, pred Tvojim veličastvom
molimo ponižno Te;
s svoje milosti bogastvom
se ozri v nas grešnike.
Naj se Tebi dar dopade,
ki Ti ga darujemo;
vanj le stavimo vse nade:
Jagnje je brezmadežno.*

*Čast Bogu na visokosti,
sveto je njegovo ime!
Po stvarjenja širokosti,
naj ga vse stvari časté.
Bodi hvaljen, bodi moljen,
večni, troedini Bog!
V Tvojo čast in slavo izvoljen
naj Ti služi zemlje krog!*

*Evangelij je resnica,
varuje nas grešnih zmot;
nam je luč, nam je vodnica,
ki nam kaže pravo pot.
Daj, Gospod, nam razsvetljenja,
ki v slabosti nas poznaš!
Nauk večnega življenja
Ti, o Jezus, sam imaš.*

Kramljanje o jezikih

Italijanska abeceda vsebuje 20 latinskih črk, francoska, nemška in angleška 26, slovenska pa 25 latinskih črk. Moderna grška abeceda jih ima 24, ruska cirilica pa 35 črk.

Nekaj čudovitega je, da je mogoče z maloštevilnimi črkami označiti stotisoče reči. Tem čudoviteje pa je, da spretni človeški jezik izgovarja besede v raznih ljudskih govoricah in melodijah narodnih pesmi.

A je prav, da je vsak ponosen na svoj narodni, materinski jezik. Srb pravi: »Govori srbski, da ti razume celi svet.« Italijan reče: »Tuto il mondo parla la lingua italiana.« Nemci želijo: »Deutschland über alles,« in tudi nemški jezik...

Francozi so ponosni na svoj »diplomatski« jezik. Tako vsi narodi na svetu: vsak ljubi po pravici svoje.

Malokateri ali morda nobeden narod se ne more ponášati s čisto narodno govorico. Italijanščina, francoščina, španščina, romunščina vsebujejo mnogo latinske in grške vmešanice, lahko bi rekli, da so latinske korenine. Nemščina in govorica drugih germanskih narodov je pretvorjena, izoblikana stara germanščina. Poljščina, slovaščina, češčina, ruščina, bolgarščina, srbohrvaščina in naša slovenščina so po svoje izoblikovana praslovanščina.

Nekatere težko razumljive stvari se laže pojasnijo v francoščini, druge pa nasprotno, v nemščini ali drugem jeziku.

Mnogi se jezijo na vse te različne govorice češ, da bi bilo boljše na svetu, če bi vsi govorili isti jezik. Poglejmo v razne državne razmere. Na primer tudi mi govorimo en jezik, razumemo drug drugega, obiskujemo iste šole, poslušamo iste radiooddaje, čitamo iste knjige in časopise, pa kljub temu smo preživeli strašne državne revolucije, razne reforme in strankarske politične boje. Zaradi enotnega mednarodnega jezika bi ne bilo boljše na svetu. Zlo tega sveta izvira iz hudobije človeške duše.

V vsakem jeziku so tudi razna narečja (dialekti), razne pokrajinske govorice. Prav je, da sedanje šole izoblikujejo moderno jezikoslovje. Ni pa prav, da bi se zatrla pokrajinska narečja. Nasprotno, po radijskih in televizijskih oddajah bi bilo prav zabav-

no poslušati smešna zabavna, pa tudi resna predavanja v narečjih.

Ljubljanačan se rad pošali, zasmehuje Primorca, Gorenjec Dolenjca, Kranjci še posebno Ribničane in nasprotno. Drugi narodi delajo podobno. Zanimive so tudi francoske različne pokrajinske govorice; južni Francozi radi z jezičkom zbadajo severne.

Ko smo Slovenci prišli v tukajšnje kraje, so rekli, da domačini govorijo, kot bi imeli s krompirjem zamašena grla in nosove s korenjem. Domačinom pa se zdi, da govorimo mi, kot bi nas v jeziku trgal kronični revmatizem, Francoze pa v ušesih, kadar nas poslušajo.

Tu živeči Slovenci, lahko bi rekli, da skoraj vsi razumejo tri do štiri jezike; nekateri (kot pisec tega članka) zadostno razumejo do 6 različnih jezikov.

Vsak se jezi na tuje govorice, dokler jih ne razume. Ko pa jih nekoliko obvlada, jih s ponosom rad govori. Često se še zgodi, da svoj materin jezik sramotno zapusti.

Trije izreki za začetek leta

Papini, znani italijanski pisatelj, je zapisal: »Svetniki ali pogubljeni, vse drugo je literatura.«

Napoleon se je odločil, da zavzame Italijo. Generali so mu rekli: »Veličanstvo, Alpe so nam na potu.« Napoleon je odgovoril: »Torej Alpe proč!« Lotil se je dela in še danes z občudovanjem gledamo njegovo krasno izpeljano cesto preko Alp nad Simplonom.

»V volji je človek močan. Njegova sreča in veličina je v volji. Z voljo si kupi nebo.« (Meschler).

Pregovor pravi: »Kolikor jezikov znaš, za toliko glav veljaš.« Gotovo pa še ni bil in ne bo rojen človek, ki bi razumel vse svetovne jezike, kajti na svetu govore menda 2800 živih jezikov. Za konec zapišimo: najslavnejši jezikoslovci bi ne mogli zadostno popisati moči, čudovitosti in lepote narodnih jezikov.

F. P., Francija

Novi prostori Slovenske katoliške misije v Parizu

Številni Slovenci so se v zadnjih 14 letih oglasili na 4 rue Saint-Fargeau, kjer smo med tednom imeli svojo »pisarno«. Med Slovenci, ki so se dan za dnem — bili so dnevi, ko jih je bilo do 20 na dan — oglašali pri nas, so se eni za bolj ali manj stalno naselili v Parizu, drugi so prišli v Pariz samo po opravkih, tretjim pa je bilo pariško mesto samo prehodna točka, včasih precej dolga, za Ameriko, Kanado in druge prekomorske dežele. Vsi so prihajali s svojimi problemi in težavami, vsakemu smo poskušali po najboljših močeh pomagati, vsak je pa tudi videl, v kako težkih zunanjih razmerah smo morali delovati.

Na rue Saint-Fargeau smo namreč bili samo gostje, oziroma smo si dobili tam »domovinsko« pravico v sobi, ki je bila sicer namenjena za ministrante, sprejemati naše ljudi, ker sem najprej jaz dalje časa kot kaplan pomagal na tamošnji župniji, pozneje sva v župniji pomagala oba z g. Flisom, kolikor nama je bilo mogoče. Kadar sem bil na župniji dežurni kaplan, sem izrabil priložnost, da sem obenem sprejemal Slovence. Tak je bil začetek pisarne, človek si pač mora pomagati kakor ve in zna. S spremembo v vodstvu župnije na rue Saint-Fargeau, je bil zadnji čas, da se od kraja poslovimo tudi mi. Poleg tega v naših stanovanjih ni bilo mogoče urediti primerne pisarne za ljudi. Moja delovna soba je prenapolnjena s papirji in knjigami. Marsikdo, ki pride k meni, misli, da je prišel v trgovino za knjige in me vpraša: »Kje pa spite?« G. Flis se je pa tudi pritoževal — malo v šali, malo pa zares, — da ima v svoji sobi ponoči samo dve izbiri: ali glavo skozi vrata ali noge skozi okno.

Vkljub temu smo v preteklih letih opravili delo, na katerega moremo in smemo upravičeno gledati s ponosom. Tisoči, ki so šli

in gredo skozi našo pisarno, vedo, koliko je bilo posla in opravkov, ko je bilo treba reševati včasih skoro nerešljive primere. Verjetno jih je pa mnogo manj, ki vedo, da vse delo opravljamo iz dobre volje in smo bili dolgo časa skoro izključno odvisni od tega, kar nam ljudje iz dobre volje dadó.

Res niso bila lahka pretekla leta. Do leta 1956. sem bil za vse delo v Parizu sam in moral poleg tega opravljati še delo na župniji, da smo na ta način imeli pravico do »pisarne«; v jeseni 1956 je iz Španije prišel na pomoč g. Flis, v juniju 1960 pa iz Rima g. Lavrič.

Že od početka pa smo vsi čutili, da nam je potrebna soba, kjer bi lahko uredili primerno pisarno, kjer bi bili doma in kjer bi lahko dostojno sprejemali naše ljudi; lokal, kjer bi Slovenci v Parizu vsak dan našli malo domačega razpoloženja in kjer bi se lahko sestajali, da ne bi ob vsaki priložnosti morali iskati, kam bi se lahko zatekli. Kadar smo imeli n. pr. vaje za igre, kadar smo imeli razne kulturne sestanke — tudi na tem polju smo pridno dedali, — smo tembolj čutili krvavo potrebo po svojem lokalu. Čeprav smo vsakokrat našli razumevanje in potrebno pomoč bodisi pri rojakih bodisi pri francoskih prijateljih, so čas in razmere vendar zahtevale neko rešitev.

Kdor pa pozna življenje in razmere v Parizu, dobro vé, kako težko je dobiti samo majhen prostor in vé tudi, da so cene astronomsko visoke. Zato se razume, da vprašanje primerne prostora ni bilo lahko rešiti.

V takih okoliščinah in ob pomanjkanju potrebnih sredstev pač nismo še mogli urediti tega, kar mora biti naš cilj: Slovenski dom v Parizu.

Z velikodušno naklonjenostjo ravnatelja dušnopastirskega dela med izseljenci v Franciji, pariškega pomožnega škofa msgr. Ruppa, pri katerem smo Slovenci vedno našli uspešno razumevanje in pomoč, z veliko naklonjenostjo belgijskega patra Werenfrieda van Straatena, direktorja »Pomoči duhovnikom iz Srednje Evrope« in zlasti z veliko naklonjenostjo in razumevanjem zastopnice te organizacije za Francijo, gđc. M.-H. Verhelst, smo po dolgem prizadevanju vendarle prišli do sicer skromnih, a vendar prijetnih prostorov, kjer bomo sami svoji gospodarji in kjer bomo doma.

S pomočjo imenovanih je pariška škofija kupila trisobno stanovanje in ga nam dala na razpolago; ena soba bo služila za stanova-

nje g. Flisu, ostali dve pa za pisarno Slovenske katoliške misije.

S tem je vsaj začasno rešen najnujnejši problem, da smo dobili primerno pisarno. Doslej je bila ta pravzaprav potujoča pisarna, kakor smo tudi mi potujoči misijonarji, saj smo morali vsak torek in četrtek in nedeljo prenašati pisarno iz enega dela Pariza v drugega.

V novih prostorih bomo poskušali ustvariti tudi skromen košček domačega doma v tujini s knjižnico in čitalnico, pa tudi kraj, kjer se bomo lahko kulturno izoblikovali. Za vsakega našega človeka v tujini je namreč življenjske važnosti, da si ne samo uredi svoje materialno življenje, ampak da se tudi duhovno oblikuje, da ohranja svojo zvezo z narodnim življenjem in da izpopolnjuje svoje znanje, zasleduje tok življenja in dogodkov na domačem in na tujem pozorišču. Poleg vere in verskega življenja je to nujni pogoj, če nočemo, da se duhovno in telesno utopimo, izčrpamo in izgubimo v tujini; pogoj, če nočemo, da bi tuja učenost, o kateri govori naš Cankar, tudi v nas ubila vsak smisel za človeka vredno življenje.

Delo naših duhovnikov med izseljenci ni lahko, ker si zaradi dela in pomanjkanja potrebnih sredstev ne morejo primerno urediti svoje življenje. Tudi vaši duhovniki v Parizu niso izvzeti. Še vedno bo vsak stanoval na svojem koncu mesta, kar ne olajšuje našega skupnega dela. Ker smo predvsem gledali na potrebe in koristi slovenske skupnosti, smo odklonili, da bi bili na-

mesto sedanjih prostorov, ki bodo predvsem v korist skupnosti, dobili stanovanje za vse tri skupaj, odklonili, ker bi v tem primeru še vedno ne imeli primerne prostora za slovensko skupnost v Parizu.

Morda bi kdo rekel: »Lahko je, ko so drugi vse dali.« Če bi kdo tako mislil, bi seveda pozabil, da smo šele po dolgem delu, po težavnih poteh in mnogih skrbih prišli do novih prostorov. Dobili smo gole stene, kakršne so pustili zidarji, za vse drugo smo morali sami poskrbeti. Vsem, ki so pri tem pomagali — nekateri zelo velikodušno — pristrčna zahvala! Skrbi bodo tudi v bodočnosti, saj bo morala slovenska skupnost v Parizu nositi stroške vzdrževanja.

Toda svoje prostore imamo in s skupnim delom dokažimo in pokažimo, da smo jih bili ne samo potrebni, marveč tudi vredni.

Ko se zahvaljujemo vsem, ki so k temu pomagali, se moramo spomniti tudi tistih naših duhovnikov, ki so prvi delovali v Parizu: to so bili dr. Alojzij Kuhar (umrl leta 1958. v New Yorku), g. Ivan Camplin (sedaj župnik v Dobrovniku v Prekmurju), Ferdinand Kolednik in dr. Emil Hodnik, ki je goreče deloval med vojno in prva leta po vojni, preden je odšel v Združene države.

Nace ČRETNIK,

dir. Slov. katoliških misij v Franciji.

P. S.

Novi prostori so na 7. rue Gutenberg, priltičje, levo. Pariz 15. (Métro: Charles-Michels).

Iz naših domačih krajev

Učiteljev primanjkuje. Samo v Prekmurju bi jih bilo treba sto. Letos so si pomagali s tem, da so poslali v šole učit kar zadnji letnik učiteljišča. — Cigarete so se podražile za 25%. — Vrtničast vihar je sredi novembra povzročil veliko škode na Kobariškem, tudi v Drežnici in v Serpenici. — V Zg. Ščavnici so napeljali javno razsvetljavo. — V Petrovcih na Goriškem (Prekmurje) so novembra odprli novo šolsko poslopje. — V Slovenjem Gradcu so v zadnjih treh letih prišli do nekako sto novih stanovanj. — V mežiškem rudniku so hoteli prisiliti rudarje, da bi delali 10 ur dnevno, a so se jim rudarji uprli in šli peš iz jame. — Med postajo Ribnica in Lipovec je padel iz vozečega vlaka 15-letni Anton Nosan in

si poškodoval desno roko. — Ljudje se pritožujejo, da v Mežiški dolini in Prekmurju ter okoli Ptuja prav slabo slišijo ljubljansko radijsko postajo. Ni čudno, če jo mi v zapadni Evropi tako težko slišimo. — Učiteljski pevski zbor Emil Adamič slavi letos 35-letnico obstoja. — V Grosupljem so po 15 letih prišli do nove železniške postaje in do železniške restavracije.

Večino usnjarskih strojev in opreme za prvo državno tovarno usnja v Karthumu v Sudanu (kjer je misijonaril naš Ignacij Knoblar) so izdelali Slovenci v Slovenskih Konjicah. — V Ljubljani je tudi nekaj afriških študentov. Kar hitro so se naučili slovenščine. Pa tudi že prve zamorčke, rojene v Sloveniji, imamo... — Od 1. januarja je

prenehal doseđanji posebni turistični tečaj za dolarje. Odslej bo tudi turist dobil 750 dinarjev za en dolar. — »Gospodarstvo« iz Trsta piše: »Mladi rod na Jesenicah se vda-ja motorizaciji in filmu, bere še kar, manj kot prej pa deluje v prosvetnih organizacijah«. — Ivan Mohorčič je napisal lepo knjigo »Zgodovina idrijskega rudnika«. Knjiga je ilustrirana in jo je založil Mestni muzej v Idriji. — Slovenski gostilničarji ob meji na Goriškem in Tržaškem se kar lepo uveljavljajo in žanjejo priznanje gostov. Da bi ti le še drugod po Slovenskem tako prijazno postregli!

Fran S. Finžgar:

VERIGA

Podajamo vsebino znane Finžgarjeve igre, ki s plemenitim, rahlo poučnim in vzgojnim namenom kaže ljudske strasti, ki „iz malenkosti porojene spačijo obraz ljudski duši in jo preslepe, da tava in išče v temi.“

Igro je prvič objavil list „Dom in svet“ leta 1914.

Kmečka soba pri Markovih. Micka, hči kmeta Marka, in Janez, sin sosedu Mejača, se imata rada, a Micka je slabe volje, ker je Janez ne zasubi, sama pa se mu noče ponujati. Nato se dogodki zapletejo. Sosedu-gruntarja se spreta zaradi verige in ta spor preti uničiti srečo otrok. Marko najde pri Mejačevem vozu verigo, ki jo je bil pred desetimi leti pogrešil, in trdi, da je njegova. Prav isto trdi Mejač. Spor tako naraste, da sosedu drug drugega dolžita tatvine. Nobeden noče odnehati. Naposled si zagrozita, da bo o sporu razsodilo sodišče, ter se v jezi razideta. (I. dejanje.)

Prostor za Markovo hišo. Marko toži ženi, da je zaradi prepira s sosedom glede verige že kar bolan. Ded Primož ga pregovarja, naj odpusti sosedu, toda Markovo sovraštvo do sosedu še naraste, ko vidi, da Mejačeva žena grdo ravna z njegovo ženo. Sklene, da hči Micka ne bo postala žena Mejačevega Janeza, in ji prepove z njim vsak pogovor. Ta spor izrablja bajtar Drnolec in mešetarji pri Marku, da bi Micka vzela hribovskega snubača Boltežarja, ki je prišel z njim. Toda Micka tega snubača pikro zavrača. Dekla Alena prinese ubitega petelina in obtožuje Mejačeve, da so ga ubili iz zlobe. To je nov povod za sovraštvo. Toda Mejačev Cene v jokcu prizna dedu

Primožu, da je petelina ubil po nesreči. Kmalu zatem doseže razburjenje pri Markovih vrhunec. Birič prinese Marku vabilo k sodni obravnavi zaradi kraje verige. Marko se v jezi znese nad sosedovo thruško in ji s sekiro oklesti veje, ki segajo na njegovo dvorišče. (II. dejanje.)

Prostor na vasi. Mejaču žena prigovarja, naj odneha, a zaman. Obe sosedni hiši živita v napetosti. Sin Janez se spre z očetom, sosed Marko pa sili Micko, naj vzame Boltežarja. Ded Primož jo tolaži, dekla Alena pa ji svetuje, naj gre od doma. Tedaj sklene ded odstraniti predmet nesrečnega prepira. Pokliče vnuka ter jima naroči, naj mu prineseta verigo, vendar mora naposled sam pónjo. Medtem Micka sklene iti služiti in je več ne zadržati materine solze. Ko odhaja, govori Janez z njo; spozna, da ga ima Micka nadyse rada in da trpi vse samo zaradi njega. Tedaj pride ded z verigo, da jo trešči v vodnjak. Boji se, da mu je ne vzame Mejač, se močno nagne nad vodnjak, zamahne z verigo, toda pri tem omahne v globino in utone. Mejač kliče na pomoč. Vsi prihite; Janez ga skuša rešiti, a zaman. Za ljubo slovo med sosedoma je bila potrebna smrt. Tisti dan se obe hiši sprijaznita. (III. dejanje.)

POZNAŠ SVOJ NAROD?

1. Kateri sta prvi slovenski tiskani knjigi? Kdo ju je izdal? Kdaj? (Pravilen odgovor zasluži 4 točke).

2. Iz katerih središč se je širil med Slovence krščanski evangelij? (Tri točke).

3. Kje je bila prestolnica slovenske države Karantanije v srednjem veku? (Dve točki).

4. Katero pristanišče danes najbolj služi slovenskemu narodu? (Dve točki).

5. Katero jezero na Slovenskem je presihajoče (včasih izgine). (Ena točka).

Če s pravilnimi odgovori nabereš 12 točk, si na vprašanja odgovoril odlično. Če nabereš 11-9 točk: prav dobro. Če dobiš 6-8 točk: dobro. Če nabereš le 5 do 1, zaslužiš oceno slabega poznanja svojega naroda. (Odgovore beri na ovitku!)

Kaj je novega med nami?

V ANGLIJI

Visoki obisk: Zvečer, 23. novembra je obiskal »Naš dom« in si ogledal kapelico tukajšnji škof g. Ciril Cowderoy, ko se je mudil na vizitaciji župnije Vauxhall. Obljubil je, da bo prišel, čim bo mogel, tudi k slovenski maši.

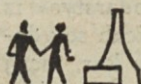
London: Za januar in februar velja, da bo maša v naši kapelici ob 5. popoldne tako 14. januarja kot 11. februarja.

Krsti: V Hirwainu, S. Wales, so pri Sv. Tereziji krstili Ano Alojzijo Tratnik 13. avgusta. — 25. junija pa pri Sv. Elizabeti v Coventryju Ivet Pregelj. — 2. decembra so prinesli h krstnemu kamnu Matere božje v Shipleyu, Yorkshire, Benito Heleno Kim Winko. — Pri Sv. Augustinu, Hammersmith London, pa Stelo Karolino O'Leary. Vse dobro malim krščenkam in staršem!

Vrnitev: Iz Pakistana se je vrnil dr. L. Sirc. — Na daljši študij prav tako iz Pakistana je prišla misijonarka misijonske zdravniške družbe dr. Dominika Žužek.

Tri Rehbergerjeve sestrice, Marjeta, Jožica in Elica pridno hodijo v slovensko šolo v Bedfordu, saj uči tam mamica

V FRANCIJI

Pas de Calais

Miklavža in sv. Barbaro smo zelo lepo praznovali. Na Bruay je dobri svetnik obiskal naše male-3. decembra ob veliki udeležbi. G. Kolenc je za to priložnost zelo lepo priredil vzgojno otroško igrico, g. Per pa je mladino naučil lepe pesmi, da so ob tem prazniku svojim staršem in prijateljem zapeli. V Sallaumines smo imeli Miklavža zvečer 17. decembra malo z zamudo. Mladina je zopet pela in igrala. Toliko peklenščkov in angelov Sallaumines še ni videl. Odrasli so razveselili rojake s komedijo »Ženin v pasti«. Miklavž je bil tudi letos povsod zelo radodaren.

Za praznik sv. Barbare je bila maša v Liévinu in Méricourt-Mines ob precejšnji udeležbi rudarjev.

Naši bolniki: V bolnici v Lensu se zdravijo ga. Mustar Kristina in ga. Alojzija Grohar. Prav tam se zdravi rojak iz Liévina g. Strajnar Vendelin. Tem in vsem drugim bolehnim rojakom želimo zdravja v novem letu. V januarju bo slovenski duhovnik obiskaval in blagoslavljaj hiše. Kdor želi blagoslov, naj prej obvesti.

Vsem sorojakom želimo sreče in uspeha v novem letu. Naj nas vse čuva in vodi božja roka! — Vaše sestre in bratje iz Francije.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Monteheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 61. (métro: Sèvres-Babylone).

Vaši duhovniki so Vam na razpolago:
— vsako NEDELJO od treh pop. naprej v Salle-Chapelle Monteheuil;
— vsak TOREK in ČETRTEK popoldne v novem uradu Slovenske katoliške misije, 7 rue Gutenberg (pritličje, levo), Pariz 15. (métro: Charles-Michels). — Kdor ne more priti v zgoraj navedenih dneh, naj se ustno ali pismeno dogovori za kak drug dan.

Zakonsko zvezo so sklenili: Drago DODIČ iz Obrova pri Hrušici in Marija MEZGEC iz Slivja ter naša organistinja Minka JEVSEK iz Konovega pri Velenju in Georges BLA-

Pri Štefeku Horvatu v Rouziers (Creuse) v Franciji tudi znamo biti veseli.

CHON iz Aubervilliers. — Naše čestitke z najboljšimi željami!

Izseljenska nedelja: Letos so prvič tudi katoličani v Franciji praznovali izseljensko nedeljo na prvo adventno nedeljo kakor povsod drugje (doslej je bila v Franciji prva adventna nedelja vedno nedelja »Séours Catholique«). V Parizu so se v dneh pred nedeljo zbrale redovnice vseh narodnosti na kongresu, kjer so razpravljale o problemih, ki jih izseljensko vprašanje postavlja tudi njim. Slovenske sestre iz vseh redov v Franciji so bile častno zastopane, posebno še slovenjebistriške sestre sv. Frančiška, ki imajo v Franciji materino hišo v Morestelu. Mi smo izseljensko nedeljo praznovali pri naši maši, obenem pa se je naša delegacija udeležila sv. maše iz Sensa. Pri tej sv. maši je bila tudi v škof iz Sensa. Pri tej sv. maši je bila tudi v škof iz Sensa. Pri tej sv. maši je bila tudi v slovenščini prečitana brzojavka, ki jo je ob tej priložnosti poslal sveti oče.

Miklavževanje. — Na veliko veselje malih in velikih otrok nas je v nedeljo, 10. 12. po sv. maši obiskal Miklavž. Kratka igrlica nas je najprej spravila v razpoloženje, potem pa je prišel sveti Miklavž, ki nam je dal dosti dobrih nauk, pa tudi daril. Č. g. Flisu, igralcem, ki so svoje vloge odlično rešili, sestri Rozaliji in Jožefi, g. Guštini in vsem, ki so pomagali k uspehu, prisrčna zahvala.

Sestra Marjeta Mrhar iz Madagaskarja, kateri smo poslali, kar smo na misijonsko nedeljo zbrali za misijone (malo manj kot 100 NF), piše: »Prijetno me je presenetilo

darilo Vaše in Vaših vernikov. Vsakemu posebej naj Bog stotero povrne. Rada bi, da bi videli veselje, ki ste ga s tem naredili revežem, katerim bom za Božič lahko poklonila kako malenkost. Saj ti so resnično ubogi na duši, ker veliko med njimi še ne pozna Kristusove resnice, ubogi pa tudi na telesu, ker nimajo ne kaj obleči ne kaj jesti. Po dobroti misijonskih prijateljev hiša veliko razdeli ubožcem, kakor tudi posamezne sestre, ki v ta namen sprejemajo darove od poznanih v domovini. Jaz sem sama Slovenka med njimi, pa se seveda ne morem nadejati nobenega darila iz domovine, zato me je Vaše še tem bolj razveselilo... Dela mi ne manjka: — je različno: skrb za zdravstveno stanje 120 gojenk... pa tudi redno obiskujem reveže v neposredni bližini, zlasti če so bolni, da jim odnesem potrebna zdravila. Zelo so hvaležni za vsako najmanjšo stvar. Saj je pač resnica, da se po telesni dobroti polagoma taji led njihovih src, da spoznajo Boga in njegovo ljubezen...«

LISIEUX — V bolnico v Caen se je morala zateči ga. Anica Zelko. Želim jo, da bi čimprej ozdravela.

PUY-DE-DOME — Ga. Marica Hospital, Smidova hčerka iz Beaulieu, z veseljem sporoča, da je 18. novembra dobila sinčka Didierja.

Nica-Marseille

HYERES — Sestra Ildefonza, prednica v Hyèresu, je 19. novembra izgubila v domovini (Moravci, župnija Martjanci) svojo mater. Naše iskreno sožalje!

Ob nemški meji

Iz naše pisarne

Od zadnjega sporočila smo kar tri nedelje imeli krste: 19. 11. je bila krščena v Merlebachu Marija-Jožefina Urbiha, 26. 11. tudi v Merlebachu Marija-Roza Mav, 3. 12. pa v Farébersviller Marija-Ivanka in njena sestra Marija-Terezija Urbas. Otročičem kakor staršem želimo vso srečo: naj bi rastle v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh kot mali Jezušček, o katerem govori sveto pismo!

Žalost je zavladala v družinah, ki so od zadnjega poročila spremljale k večnemu počitku svoje drage: 22. 11. smo globoko žalostni spremili na pokopališče v Jeanne d'Arc rojaka **Jožefa Bajc**, roj. 13. 2. 1893 v vasi Mali Podlog blizu Leskovca pri Krškem. Strašno je trpel siromak; ljubezen in spoštovanje do dobrega očeta in prijatelja je privedla veliko rojakov in domačinov k njegovemu grobu, kjer sta se od njega poslovila dva slovenska duhovnika. Društvo Triglav mu je zapelo žalostinko za slovo. — 29. 11. je umrla v bolnici Creutzwald **Antonija Brovc**, roj. 15. 4. 1899 v Št. Jurju pri Ljutomeru. Ljubi Bog jo je rešil težkih živčnih napadov, ki so ji črpali moči. — 30. 11. je odhital v večnost **Djuro Salon** v bolnici Petite Rosselle, previden s svetimi zakramenti, cerkveno pokopan 5. 12. v istem kraju. — 4. 12. je zapustil ženo, dva otroka, mater, brate in sestro **Jean Ribič**. Še v nedeljo prej je bil pri sv. maši, darovani za njegovega dobrega očeta Franceta Ribiča v Merlebachu. Štiri dni po tej sveti maši je že slovenski duhovnik pri maši v Freymingu prosil za usmiljenje božje zanj. — Na praznik Brezmadežne se je v bolnici Hochwald poslovila od svojih dragih **Ana Kopina**, roj. Komač, 20. 7. 1901 v Eisenerzu pri Leobnu. Prepotovala je razne dežele, počitek pa je našlo njeno telo sredi velikih francoskih premogokopov. Večkrat previdena s sv. zakramenti je bila pokopana na novem pokopališču v Merlebachu 11. 12. — Kot streha z neba se je hitro razširila vest o nesrečnem padcu **Jožefa Krebelj**, ki je v svoji kuhinji tako nesrečno padel, da se je težko ranil na glavo, onesvestil in se zadušil, ko je ležal na ustih. Bil je sin slovenskih staršev, rojen v Novi Bukovici v Slavoniji, delal kot rudar v Kočevju, žgal oglje v slavonskih gozdovih, delal v Leobnu in nato kot rudar v Franciji. Njegova žena, 84 let stara, leži v bolnici Petite Rosselle in s sočutjem misli na težko, trnjevo pot, po kateri

sta hodila v borbi za kruh od 1915. leta dalje, ko sta se poročila v Leobnu. Kot navdušen vojak cesarja Jožefa in navdušen lovec v slavonskih gozdovih je ljubil puško, ki mu je vzbujala vse stare spomine. Bil je pa zvest tudi sveti veri in katoliškim slovenskim duhovnikom, katerim ni pomagal samo v cerkvi, ampak odločno branil tudi čast vere in duhovnikov proti vsakemu, ki jih je napadal! Za vse praznike je pokleknil k spovednici in obhajilni mizi in omečilo se je njegovo srce, ko je slišal lepe besede o Mariji in poslušal ljubke pesmi naših pridnih pevk in pevcev v Habsterdicku. Naj mu Marija z Brezij, kateri je dolgo let služil, izprosi vse usmiljenje božje! Isto želimo tudi vsem omenjenim rajnim, vsem sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Tu tudi čestitamo in želimo vse najboljše novo poročenim, ki niso bili tu prijavljeni in so vzeli nevesto ali ženina iz drugega naroda.

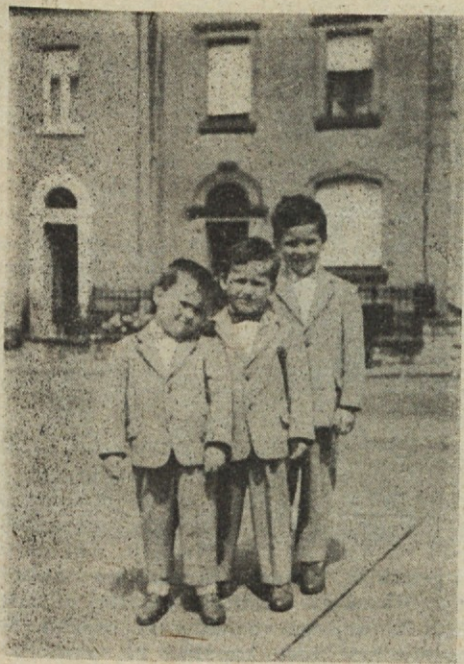
Da bo vaš zakon srečen, nikar ne pozabite na nedeljsko sv. mašo, pridite, da Vam Vašo ljubezen poplemeniti božji Zveličar s svojo neminljivo ljubeznijo do ubogega človeštva! Ženini in neveste! Zagotovite si božji blagoslov z molitvijo, dobrimi deli in dobrotami do svojih staršev! — St. Gr.

Ob Luksemburgu

V bolnišnico je moral iti na zdravljenje rojak Selšek iz Tucquegnieux. Tako tudi g. Hren iz Algrange, g. Novak iz Villerupt, ki je že 4 leta bolan in je zdaj zbolela še njegova žena in šla v bolnišnico. Sta v Nancy, tako smo zvedeli po njihovih znancih. Oba sta Prekmurca iz Murske Sobote. On je star 57 let, ona pa 48.

To so pa razigrani Čadejevi iz Tucquegnieux-Marine; večja dva pri maši zvesto ministrata

Primčevi trije iz Luksemburga; najstarejšega je, nevčeka, podrl avto in mu zlomil obe nogi; no, pa je že boljši, hvala Bogu.

Pri ge. Suzani, o kateri smo brali v zadnji številki »Naše luči«, da je operacijo dobro prestala in da ji gre na boljše, klica bolezniki še ni zamorjena. Nevarnost je, da ji bodo morali odrezati še drugo nogo. — Prosimo za naše bolnike, da bi v preizkušnjah bolezniki ostali zvesti Bogu in veri ter iskali

Vsa čast našim rojakom iz Schwaikheima pri Stuttgartu! To je bilo po prvi slovenski službi božji v nedeljo, 29. 10. 1961.

tolažbo in moč pri Njem, ki je vir vse tolažbe in moči.

Sporočiti moramo tudi, da je 1. decembra v bolnišnici umrla zaradi kapi ga. Šantej, vdova iz Menciuelles, stara 64 let. Prej se je pisala Plahuta. Doma je s Štajerske, blizu Celja. Hčerki, bratu in sestri naše iskreno sožalje!

V NEMČIJI

Baden - Württemberg

Odslej bo sv. maša v Esslingenu ob 5. uri popoldne le vsakih 14 dni (vsako **drugo** in vsako **četrto** nedeljo v mesecu); kajti možnosti imeti jo še po drugih krajih, se množijo. V prihodnji številki NL objavim točen red sv. maše po drugih krajih. Vsi so pristrčno vabljeni k slovenski službi božji, kadar je napovedana. Udeležba naj bi bila tudi čimbolj notranja in temeljita. To pa se doseže s prejemom sv. obhajila. Zato je povsod pred vsako našo službo božjo vsaj pol ure priložnost za sv. spoved, ponekod pa tudi več. Zadostuje biti pred sv. obhajilom tešč tri ure za jedi in alkoholne pijače, za nealkoholne pijače pa le eno uro. To velja za vselej, naj se prejme sv. obhajilo **popoldne ali dopoldne**. Sv. Cerkev je evharistični post zato tako omejila, da bi nam prejem sv. zakramentov čimbolj olajšala. Že iz hvaležnosti do te njene velikodušnosti bi morali sv. obhajilo večkrat prejemati.

Dne 11. novembra sta v župni cerkvi v Esslingenu sklenila zakonsko zvezo Jože VI-PAVC in Ivanka, r. JELEN, oba iz Šmartnega pri Celju, sedaj pa stanujoča v Stuttgartu. Želimo jima obilo božjega blagoslova!

Ob poroki Jožeta Vipavca
in Ivanke Jelen v Esslingenu
11. nov. 1961.

Bavarska

München: V glavnem mestu Bavarske živi nekaj sto Slovencev. Po vsem mestu in predmestjih so raztreseni, tako da se dostikrat med seboj ne poznajo. Nekateri so šele nekaj let tu, drugi pa že od konca vojne. Čeprav se med seboj ne shajajo (razen morda pri pivu ob sobotah in nedeljah?), pa vendar skoraj vsi, zlasti starejši rojaki, dobro poznajo izseljenskega duhovnika g. Franca Šeškarja — in pa njegovo gostoljubnost! Kadar v svojih težavah ne vedo, na koga naj bi se obrnili, pa najdejo pot k njemu. Vsa leta po vojni g. Šeškar že pomaga rojakom in skrbi zanje. Bog ga ohrani še dolgo vrsto let med nami! — H g. Šeškarju je prišel izseljenski duhovnik dr. Janez Zdešar, ki je doslej deloval med rojaki v Porurju. Skupno bosta sedaj na razpolago Slovincem v Münchenu in po Bavarskem.

Zirndorf: To mesto sicer še zdaleč ni tako razsežno kot München, je pa znano zaradi svojega taborišča marsikateremu naših

rojakov. V njem se zbirajo Slovenci in Slovenke, ki so pribežali iz domovine in zaprosili azil v Nemčiji. V njem je vedno kakih sto rojakov. Po nekaj mesecih čakanja gredo na delo po vsej Nemčiji. Kot poroča naš dopisnik, kulturno in narodno udejstvovanje Slovencev v taborišču doslej ni moglo doseči vidnejšega razmaha in uspeha. Šele blagoslovitev nove kapelice 21. oktobra je dala skupini Slovencev povod, da so se zbrali in pri maši — čeprav brez not — ubrano zapeli domače cerkvene pesmi. Slovenci sicer niso največja skupina v taborišču, pa so vendar bili edini, ki so peli. Ta skromni začetek je bil uvod v živahnije kulturno-prosvetno udejstvovanje. Pod vodstvom dveh požrtvovalnih rojakov se danes vrše trikrat na teden pevске vaje, po dvakrat na teden pa tečaji za angleščino in nemščino. Tečaji in vaje so zelo dobro obiskani. Naš dopisnik zaključuje: »Za svoje delo smo želi in še žanjemo priznanje taboriščnih in drugih oblasti. Z njim dokazujemo svojo kulturno

Novozgrajena kapelica v taborišču Zirndorf pri Nürnbergu. Poleg bogoslužnih prostorov je v njej še kulturna soba in urad za izseljenskega duhovnika.

Slovenska skupina pred kapelico v Zirndorfu po maši 12. novembra. Kar precej jih je in lepo se zapeli!

povezanost in narodno omiko. Ne morejo je izmaličiti tisti maloštevilni rojaki, ki pijančujejo in se pretepajo, namesto da bi pošteno delali in se dostojno zadržali. Pokažimo, da smo olikani ljudje, po svoji kulturi vredni sinovi in hčere naše zaslužjene domovine Slovenije!»

Bavarsko: Novembra meseca je veliko slovenskih družin po Bavarskem obhajalo žalostno obletnico. Dvajset let je preteklo, odkar so jih Hitlerjevi priganjači pregnali iz lepih domov slovenske domovine. Nasilno so jih preselili v koncentracijska taborišča in prisilno delo medvojne Nemčije. Po vojni so si poiskali zaslužek, kjer so ga pač mogli dobiti. Tako žive danes raztreseni po vsem Bavarskem. Najbolj pogrešajo domače po-

vezanosti. »Naša luč« jih bo pridno obiskovala in vsaj v malem izpolnila to vrzel.

Porurje — Gornje Porenje

Krsti: Slovensko Porurje raste! Kar pet krstov smo zabeležili v mesecu novembru.

Na delopust

Dovršil sem zdaj delo to,
premagal trud težak,
a s Tvojo, Oče, pomočjo,
ves trud je bil lehak.

Ko ti bi mi moči ne dal,
nesrečen bi jaz bil,
a ker si mi na strani stal,
nevarnost sem prebil.

Iz knjižice „Rudarske pesmi“, ki jo je založilo Društvo sv. Barbare v Hambornu l. 1904, natisnila pa tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Zavčeva družina iz Alsdorfa. Oče, rudar, z zaupanjem gleda v bodočnost. Otroci ob skrbni negi materinih rok lepo rastejo. „Če bo Bog dal zdravje, bo že šlo,“ pravijo starši.

V St. Thomaskirche, Essen-Bergeborbeck sta bili 11. nov. krščeni dve deklici: Silvija Klinar, hčerka Alojzija in Ane, ter Danijela Novak, hčerka Tomaža in Kristine. Klinarjeva in Novakova družina stanujeta v Essen-Bergeborbecku. — V Sterkrade smo krstili 19. nov. Jožeka Sitar, sinka Jožefa in Marije iz Osterfelda, teden pozneje, 26. nov. pa Magdaleno Justin, hčerko Vida in Marije iz Osterfelda ter Norberta Kranjc, sinka Franca in Lieselotte iz Sterkrade. Zadnji trije krsti so bili v kapelici St. Josefhospital v Sterkrade. Stáršem iskrene čestitke!

Poroka: Lojze Dvojmoč iz Zameškega, župnija Škocijan pri Novem mestu, je težko čakal na svojo nevesto Franciško Krhin iz Gornje vasi, župnija Leskovec pri Krškem, ki jo je še pred leti pustil doma. Končno je le dobila potno vizo in mlada zaročenca sta se zopet sešla letos poleti v Hildenu. Na Martinovo soboto, 11. nov., sta stopila pred oltar v St. Josefhospitalu v Sterkrade. — Srečno jima!

Uspeh rojaka: G. Milan Kessler, ki živi v Münstru na Westfalskem, si služi kruh s svojim lepim glasom. V preteklem letu je nastopal po raznih krajih Westfalije. Z oktobrom pa je bil nastavljen (kakor nam sam poroča) — pri radioteleviziji Hamburg, kjer bo odslej nastopal. Slovenski izseljenci v Nemčiji mu k temu uspehu iskreno čestitamo in želimo, da bi ga mogli kaj kmalu videti in slišati v televizijskih sprejemnikih! — Hkrati s tem velikim priznanjem hamburške radiotelevizije pa je g. Milana presretla žalostna vest iz Argentine, da mu je 12. X. 1961 v Buenos Airesu umrl oče Alfonz Kessler. Pokojni je bil pred vojno organizator in podstarešina gasilskih čet Slovenije. Ob koncu vojne je zapustil domo-

Ga. Greti Žmavc iz Sterkrade je prva bralka naše izseljenske knjižnice. Že kar izbirati mora, katere knjige še ni prebrala. Ima tri otroke, a najde še vedno dovolj časa za branje lepih knjig.

vino, da bi nadaljeval svoje življenje v svobodnem svetu. V Argentini je živel s soprogo Hedviko, pridno deloval med tamkajšnjimi Slovenci in si med njimi pridobil mnogo prijateljev, kar je lepo poudaril slo-

„Dolgčasa ne poznamo,“ pravijo naši rojaki iz okolice Düsseldorfa. Delo, skrb in vesela družina so najboljše zdravilo proti dolgčasu.

Rojaki v Lilliströmu na Norveškem so se zbrali ob priliki obiska č. g. Turka iz Nemčije v dvorani katoliške župnije. Duhovnik na sliki je Norvežan, č. g. A. Högh, ki se zelo zanima za tamkajšnje Slovence.

venski časopis, ki izhaja v Buenos Airesu. — Težko nam je, da moramo g. Milanu poleg čestitk k uspehu izreči tudi iskreno sožalje ob izgubi dragega očeta.

V Bruslju je lepo v Gospodu zaspal 9. novembra gorenjski rojak, železničar, g. Franc Gašperin. Več let po vojni je bil v zavetišču »Petites Soeurs des Pauvres«. Naj počiva v miru!

V BELGIJI

Charleroi-Mons

Na predvečer Sv. Barbare, zaščitnice rudarjev, v nedeljo, 3. dec. smo imeli v Charleroi prvokrat slovensko **miklavževanje**. Na sporedu so bile deklamacije naših najmlajših in koncert slovenske narodne pesmi. Naši pevci »Jadrana« so lepo zapeli čez 20 pesmi pod vodstvom pevovodje g. Ivana Kodeha. Sveti Miklavž je obdaril vse navzoče otroke ter obljubil, da se povrne prihodnje leto.

NA ŠVEDSKEM

Švedska prosi za slovenskega duhovnika

Iz Švedske smo prejeli dopis:

Po raznih krajih po svetu delujejo slov. duhovniki, le med nami ni nobenega. Zdaj nas je pač že toliko, da bi lahko prosili za enega, da bi med nami misijonaril. Bilo bi sicer težko za tistega, ki bi prišel, ker bi prišel na začetek. Razkropljeni smo po raznih krajih Švedske. Le ponekod so katoliške

Sveti Miklavž med slovenskimi otroki v Charleroi.

cerkve. A kako bi bilo lepo, ko bi nas prišel obiskat slovenski katoliški duhovnik. Res, da nimajo danes vsi rojaki smisla za to, ker niso odšli iz domovine zadosti versko poučeni. A vseeno! Zadnjič sem bila pri madžarski službi božji. Toliko jih je prišlo skupaj in skoraj vsi so bili pri sv. spovedi! Med mašo so peli in po maši so se zbrali pred cerkvijo in se veselo pozdravljali. Nato so vsi skupaj s svojim gospodom nekam šli. Takrat sem si mislila, kako bi bilo lepo, ko bi se tudi Slovenci od časa do časa tako sešli in nam bi bilo vsem lažje. Upajmo, da bo kdo prišel med nas vsaj za Veliko noč! —

M. M.

NA NORVESKEM

Malmö: 29. oktobra je bila v katoliški cerkvi v Malmö krščena prvorojenka Ivana in Terezija Čeh. Ime so ji dali Irena. Za bota sta bila Ivan in Katarina Dorenčič. — Čestitamo.

V NIZOZEMSKI

Zimsko vreme je tudi pri nas, a še ne prehudu. Za bolehnje je pač hudo, kadar ni lepo.

V družini Dušak-Koprivc v Schinfeldu so dobili sina prvorojenca. Naj se krepko razvija! Čestitamo.

POIZKUSI :

Tujina

*Kje ste, dragi dom, prijat' lji,
domovina mojih dni?
So trenutek lepi časi,
zbežijo hitro, več jih ni.*

*Vinček pili smo in peli,
še na »puf« smo piti vzeli.
Če denarja bilo ni,
mamo smo prevarali.*

*Vse pač mine, se obrne,
življenje se pa spremeni.
Čuj popevke glas srebrne:
»Lepše kot doma res ni.«*

F. Znidaršič, Švedska

V »Ameriški domovini« sem bral, da sedaj praznuje svoj jubilej tudi — dežnik. 200 let je od tega, kar se je namreč vrnil s Kitajskega Anglež Hauway, ki je v Londonu uporabil kitajsko »marelo« v drug namen, kot jo rabijo Kitajci. Ti se s to pripravo zavarujejo pred vročimi sončnimi žarki. — »Briga nas ta jubilej!« bodo rekli rojaki v Belgiji. »Tu si z dežnikom ne moreš kaj pomagati. Ti ga bo veter obrnil!« Imajo prav. Zato pa drugod, rojaki, praznujte dežnikov jubilej!

ROJAKI PIŠEJO . . .

»Vesela sem, da lahko v tujini čitam slovenski časopis. Ni velik, a je zelo zanimiv. V njem sem našla košček svoje domovine. Saj sem čitala v njem celo o mojem domačem kraju. Želim, da bi še naprej izhajal in se širil med nami.« — V. V., Alpes Maritimes, Francija.

»Vam priložim dve smešnici. Prvo sem slišal od nekih Francozov. Neki oče je šel v muzej s svojim sinom. Zagledata razstavljeni mrtvaški glavi: eno precej veliko, drugo pa čisto majhno. Radovedni sinko vpraša očeta: »Kaj je to?« Oče brezbrizno odgovori: »To je glava Napoleona.« Sin ga pa spet vpraša: »Očka, kaj je pa tista drobna?« Oče odgovori: »Tista je pa od Napoleona, ko je bil še čisto majhen.« — Drugo smešnico

so mi povedali neki Slovenci: Nekdo je vprašal, kakšna je razlika med Prekmurci in Primorci. Bi rekli, da ni razlike, saj so vsi Slovenci in govore skoraj enako. Pa vendar! Razlika je v tem, da Prekmurci ne morejo videti polnega kozarca, ne da bi ga malo pokusili. Primorci pa ne morejo videti praznega kozarca, ne da bi ga nalili.« — S. S., Francija.

»Šele sedaj sem se zavedel, da nimam naročnine še plačane. Uporabite priloženih pet nemških mark za plačilo dosedanjih števil in za prihodnje. Povedati Vam moram, da mi ta mesečnik ugaja oblikovno kot tudi vsebinsko. Seznanja nas med seboj, opisuje življenje in kulturno delo naših rojakov in nam nudi toliko zanimivosti in napotkov,

Kdo bi si mislil, da imajo Slovenci izven Jugoslavije toliko časopisov? »Ameriška domovina« povezuje Slovence v Ameriki, »Slovenska država« se tiska v Kanadi, »Naš tednik-Kronika« izdajajo Slovenci na Koroškem, »Katoliški glas« je najbolj priljubljen časopis med Slovenci na Goriškem in Tržaškem, »Naša luč« ne manjka skoraj v nobeni slovenski družini po Zapadni Evropi, »Misli« združujejo Slovence v Avstraliji, »Duhovno življenje« je slovenski mesečnik v Argentini, »Vera in dom« je pravo družinsko glasilo koroških Slovencev. Tudi naši otroci se lahko postavijo z dvema svojima časopisoma: »Otrok božji« izhaja v Celovcu, »Božje stezice« pa v Buenos Airesu. »Nedelja« je tednik za slovenske vernike krške škofije.

Slovincem v Zapadni Evropi posebno priporočamo poleg »Naše luči« še tednika »Naš

tednik-Kronika«, ki ga lahko naročite na naslovu: »Naš tednik-Kronika«, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria, in pa »Katoliški glas«, ki se naroči na naslovu: »Katoliški glas«, Gorizia, Riva Piazzetta 18, Italia. Letna naročnina za »Naš tednik« znaša 20 DM, za »Katoliški glas« pa okrog 15 mark.

ki jih je človek v tujini tako zelo potreben. Z veseljem ostajam Vaš naročnik in se prav iskreno zahvaljujem!« — S. S., Krefeld. Nemčija.

»Samo en zvezek lista sem dobila od neke slovenske družine. Prečitala sem ga že večkrat, toda še in še ga čitam. Mislila sem, da nas je malo Slovencev v tujini, sedaj sem pa spoznala, da jih je mnogo odšlo za kruhom v svet. Od februarja sem v Nemčiji.« — A. M., Koblenz.

»Potrebno je, da človek dela in živi zmerno. Nikdar ne sme »krtačiti« kože tako dolgo, da teče kri... Kaj pomaga n. pr. premoženje, ki ga je preskrbel »preveč« marljivi mož in oče, ako mora potem pred časom zapustiti svojo ljubečo družino, ko so njegove moči bile izrabljene pred časom. Vdova osamljena je siromak na svetu največji in otroci brez svojega očeta! Žene in matere! Skrbite za potrebni odpočitek za sebe in za svojega moža. Delo zmorete od-

ložiti, boleznj pa ne, ako propade oslabljeno in trudno telo!...

Duša v telesu človeka je to, kar je »bencin« v motorju. Zato je treba skrbeti za oboje: za dober stroj (telo) in nepokvarjeni bencin (dušo).« — Slovenka iz ljutomerskega okraja.

»Podal sem se z našim izseljenskim misijonarjem v Tivernon, 120 km od Pariza. Že po poti sem videl, kakšno pomembno delo imajo naši duhovniki med osamljenimi Slovenci. Razne prošnje je moral pisati ljudem, saj tako težko dobe naši ljudje v tujini človeka dobre. Ko sva prispela v Tivernon, so se Slovenci pričeli zbirati pred cerkvijo, tudi iz daljnih vasi. Nastali so veseli pogovori med njimi. Zbrano so prisostvovali pri sv. maši in tudi slovensko peli, kar je bilo za marsikoga ganljivo, ko je po dolgem času spet prisostvoval slovenskim cerkvenim običajem. Po maši so si v vaški gostilni skupno privoščili kosilo. Nastalo je slovensko petje in smeh. Počutili

so se kot v domovini, kot v domači gostilni, čeprav je govorila gostilničarka francosko. Po kosilu so se nekateri poslovili od vesele družbe, drugi pa so bili povabljeni na dom Slovenca, ki si ga je zaslužil z lastnimi rokami v tujini. Ob kozarčku dobrega vina je nastalo petje in veselje. Besede najveselejšega v družbi so naredile vtis. Rekel je: »26 let sem v tujini, vendar moje misli plovejo nad slovenskimi polji.« Se enkrat je ponovil to misel. Da, misli plavajo, plavajo kot helikopter ter ogledujejo ljubljene domače kraje. V tej družbi so bila tudi mlada dekleta. Katica in Lizika sta pravili, da sta prišli prejšnji dan iz Orleansa, da sta spet enkrat pri domači službi božji in med Slovenci. Tudi Micika je prišla, čeravno se je morala podati na dolgo pot s kolesom . . .«

S., Francija.

UREDITEV ODNOSA DO DOMOVINE — NA TAK NAČIN

V »Katoliškem glasu« iz Gorice od 23. nov. 1961 sem brala odprto pismo dr. Franca Močnika predsedniku FLRJ maršalu Titu. V njem piše Rev. Močnik, da mu je poslal oktobra osebno priporočeno pismo, prej pa že večkrat pisal jugoslovanskemu konzulu

latu v Milano, notranjemu ministrstvu v Ljubljano, jug. konzulatu v Trst, večkrat še v Beograd, a od nikoder doslej nobenega odgovora.

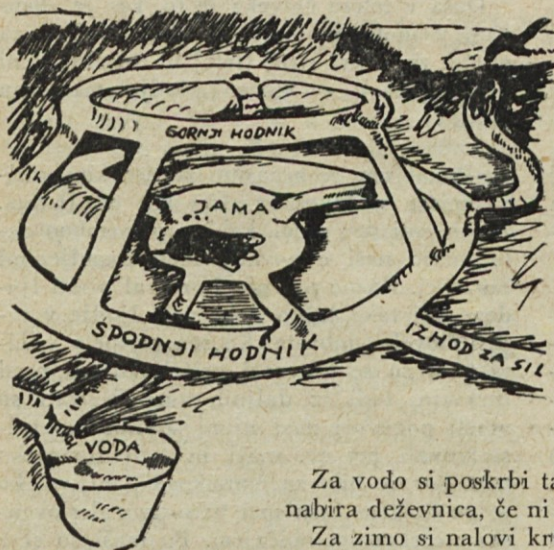
V pismu prosi, naj mu odgovore, zakaj so ga 1947 dvakrat nasilno z brkami, vrgli iz Jugoslavije čez mejo v Italijo. Nadalje, zakaj so mu nato zaplenili vse znanstvene knjige, matematične in fizične, ki jih je kot sin rudarja s tako težavo nakupil. Sprašuje tudi, zakaj so mu letos po dolgem moledovanju sicer dali vizum za v Jugoslavijo, da bi obiskal svojo bolno sestro, ki so jo zaradi njega vrgli v ječo in uničili zdravje, — a ga je nato, ko je z legalnimi papirji že prešel mejo pri Novi Gorici in na jugoslovanskem ozemlju čakal na avtobus za Idrijo, dohitel miličnik na kolesu in zahteval, da se vrne na mejni blok. Tam so mu uničili veljavno izdani vizum in ga v tretjič napodili čez mejo.

Na vsa ta vprašanja Rev. Močnik zaman čaka odgovora. Nihče mu ga noče dati.

Zamislila sem se: Jugoslovanske oblasti vabijo, naj uredimo svoj odnos do domovine, ponujajo nam jugoslovanske vizume. Bodo imeli isto vrednost in veljavo kot pri Rev. Močniku?

Z. Z., Essen

Naše rudarje,

ki delajo pod zemljo, bo zanimala ta risba. Kaže krtov dom pod zemljo. Krt je mojster v kopanju. Z rilcem rahlja zemljo, s prednjima nogama, ki sta pravi lopati, jo koplje. Obenem pa jo s tilnikom ali pa tudi s celo glavo tišči naprej in jo končno pririne na površje. Tako nastanejo kupčki, ki jim pravimo krtine.

Pod zemljo si krt skoplje jamico, ki je podobna kotlu. Okoli tega kotla napravi dva krožna rova, drugega nad drugim. Rova sta povezana med seboj s potmi, po katerih hodi krt na lov. V svoje stanovanje prihaja vedno po zgornjem rovu, z doma se pa odpravi vedno po spodnjem hodniku.

Za vodo si poskrbi tako, da izkoplje sam jamo, v kateri se potem nabira deževnica, če ni blizu kakega izvira.

Za zimo si nalovi krt veliko deževnikov (glist). Da mu ne uidejo, jim odščipne sprednji del telesa. Tako ga čakajo kot živa zaloga, dokler jih ne pohrusta.

UGANKE :

ZLOGOVNICA

A, al, bed, čre, da, e, gra, i, jaž, je, ji, ka, le, lu, ma, mli; na, nar, nec, no, o, ob, ok, so, ta, ti, za.

Iz teh zlogov sestavi besede, ki pomenijo: 1. kar so Izraelci jedli v puščavi, 2. južina, kosilo, 3. ime evangelista, 4. z njo se zabavamo, 5. melje moko, 6. kdor je obsojen, 7. ne povedati, zlagati se (Peter... Jezusa), 8. slovenski duhovnik, ki je sestavil več pesmi, izdal pesmarico. Po njem se imenuje stolp na vrhu Triglava, 9. žensko ime, 10. kar ima vsaka hiša, 11. več živali skupaj, 12. samoglasnik.

1.	7.
2.	8.
3.	9.
4.	10.
5.	11.
6.	12.

Če si poiskal pravilne besede, ti pove prva in tretja črka v teh besedah, od zgoraj navzdol brana, naročilo za molitveno osmino od 18. do 25. januarja.

NOVOLETNO VOŠČILO

Nekdo je poslal prijatelju tako napisano voščilo. Ga znate prebrati? Kako je voščil?

OTEL OVON ONCERS!

NAPITNICA

V tiskarni so se stavcem zmešali zlogi. Uredite jih in preberite!

KOKORLI PLJICKA TOKOLI LET, SVET BOG NAM DAJ VETŽI NA!

ZAGONETKA

a = p
e = r

ostpni zvrst
npši luči v
novim lrtu

REŠITEV UGANK IZ 12. STEV.

Pravokotnik: Advent.

Šaljiva vprašanja: 1. Glumač, ki hodi po vrvi. — 2. Godba, ker se je igraje učimo. — 3. Zaspali nikar! — 4. Zvečer.

Naloga: 1. mladost, 2. orjak, 3. lep, 4. izvoz, 5. izhod, 6. nag, 7. delo, 8. enak, 9. len, 10. ajčkal, 11. jug. — Moli in delaj!

Radovedneža

Zdravnik: »Kaj pa vam je?« — Bolnik: »To bi rad tudi jaz vedel, zato pa sem prišel.«

Smola

»Kako to, da se vaše igre nikoli ne predstavljajo?« — »Je to tako: Jaz pišem samo enodejanke, pa mi vedno eno dejanje črtajo.«

Srečno novo leto 1962 Vam želijo izseljenski duhovniki

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 0/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Cretnik, 4 rue Saint-Fargeau, Paris 20. — Jože Flis in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Gutenberg, Paris 15. —

Stanislav Kavalari, Pavillon XII/43, Billy-Montigny, Pas-de-Calais, France. — Msgr. Valentin Zupančič, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan

Ifko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, b. Fam. Westmehold, Blumenstraße, Nellmersbach b. Wimden, Kr. Waiblingen, Baden Württemberg, W. Deutschland. — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

Za smeh

Ti otroci!

»Teta, kje pa imaš ti svoj mlin?« — Teta: »Toda otrok moj, jaz nimam mlina.« — »No potem se je moral pa ata zmotiti. Rekel je, da ti premelješ žive in mrtve.«

Kako dolgo je delal

»Koliko časa je pa delal pri vas moj novi pomočnik?« »Tri mesece« — »Kako to? On pravi, da je bil pri vas pet let.« — »To že, vi ste vprašali, koliko časa je delal.«

Fajmošter in organist

Fajmošter krega organista. Pravi: »Čedno ogrlate, gospod profesor, kakor kralj David, samo ne tako lepo«. Organist pa ni ostal dolžan župniku. Pravi župniku: »Tudi vi čedno pridigate, gospod župnik, kakor kralj Salomon, samo ne tako modro.«

Iz zakona

»Le ne bahaj se! Ko sem te vzela, nisi imel drugega kakor nekaj zakrpanih srajc!« — »Prav imaš! Sedaj pa še zakrpanih nimam, so vse strgane.«

Današnje hčerke

»Halo, Ela, kam pa greš?« — »Veš, naša postrežnica je danes šla, sedaj pa mora mama sama delati in snažiti hišo. Jaz pa nikaikor ne morem gledati, kako se reva trudi in muči!«

NAŠA LUČ

je namenjena Slovencem
po zapadni Evropi

11. letnik

1962

Izide desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta.

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Dopise za številko, ki izide konec meseca mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Zrtev

»Odkar je moj mož občinski svetnik, vse noči ne more spati.«

»Kako to? Ali ga seje razburjajo, ali ga javne skrbi tarejo?«

»O ne, že pri sejah se toliko naspí, da mu doma ni več treba.«

Dober svet je drag

Janko: »Svetuj mi, kaj naj kupim svoji nevesti za god.«

Lukež: »Najbolje je, če njo vprašaš.«

Janko: »U, potem bo predrago!«

Učinek

Oče: »Zakaj se vendar nočeš poročiti z gospodom Kopačem. Dobro službo ima, preskrbljena boš.«

Hči: »Ko ima pa tako drobne oči.«

Oče: »Kadar te vzame, bo imel še predebele.«

Poznaš svoj narod? — Odgovori.

1. Abecednik in Katekizem. Primož Trubar. Leta 1551.

2. Iz Ogleja, iz Solnograda (Salzburga), iz Carigrada preko Moravske po Cirilu in Metodu.

3. Pri Gospe Sveti.

4. Koper v Istri.

5. Cerknško jezero.

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

*

Če list naročiš pri upravi, STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 50 brf, 6 NF, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1.50 dolarja.

*

Printed in Austria